

Скарбничка

ВІЙНА ГРИБІВ З ЯГОДАМИ

(притча)

ОСОБЛИВИЙ ДРУГ 2

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

БОГ НА ЧЕРНИЧНОЇ
ПОЛЯНЕ 6

ОСТРОВ КРОЛИКОВ 8

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

КАК НЕ УТОНУТЬ? 11

Літньої пори в лісі чого тільки не знайдеш: і гриби з чудернацькими капелюшками, і ягоди різноманітні. Суниця та чорниця, малина із журавлиною, чорна смородина... Усіх і не перелічиш! А квіти які яскраві та запашні! Куди не глянь: дивовижна краса. Дівчата лісом гуляють, ягоди збирають і пісні співають. А гриб боровик, найстарший у родині, під дубом сидить, дметься, із землі пнеться. Старий на ягоди ображається та безперестанку бурчить:

— Лише погляньте, скільки їх вродило. Бували й ми в шані та повазі. А зараз ніхто навіть і не погляне! Ну, зачекайте, — міркує, — у нас, грибів, велика сила. Затінімо, задушимо її, молоду ягідку!

Отак, сидючи під дубом, задумав боровик розпочати війну й вирішив усіх своїх родичів скликати.

— Агов, вовнянки, руді панянки, — загукав боровик, — на війну!

Грибочки здивовано поглянули на родича та примхливо відповіли:

— Ми, тендітні панночки, не можемо воювати! — То йдіть ви, опеньки! — звернувся тоді боровик до хлопців у лускатих капелюхах.

Гриби лише розвели руками:

— У нас ніжки дуже тоненькі. Як ступнемо — ураз переломимося!

— Агов, ви, печериці, — крикнув боровик, — не ховайтеся в траві, а хутко збирайтеся на війну!

Маленькі грибочки тяжко зітхнули:

— Ми старенькі. Куди вже воювати?!

Розгнівався боровик. Ногою затупотів, головою захитав і крикнув громовим голосом:

— Грузді, хлопці дружні, ходімо воювати, пихату ягоду з лісу виганяти!

Зашуміли гриби, загуділи:

— Не дозволимо, щоб суниця та чорниця нас зневажали! Підемо на війну проти лісової та польової ягоди. Шапками закидаємо, ногами затопчемо, але не дозволимо їй панувати!

Цієї ж миті грузді дружно полізли з-під землі. Сухе листя над їхніми головами здіймається — грізне військо збирається.

— Ох, лихо не мине, — сумно вирішила зелена травиця.

Того дня прийшла до лісу тітка Варвара.

Побачивши на галявині величезну кількість груздів, вона зойкнула, присіла й нумо підряд усі гриби збирати в кошик. Набрала повний-повнісінький. Ледей донесла. А вдома розібрала гриби по родах: вовнянки й опеньки — у джечку, печериці — на полицю, грузді — у горщик, а задержуватий боровик опинився у в'язці. Його висушили та продали.

Відтоді гриби з ягодами більше ніколи не воювали.

Володимир Даль

Зродилось Літо в шелесті нічному,
Стрибнуло із акацій білокрітих
І припустилось по шляху курному,
Як скачуть всі непосидючі діти.
В зіницях — зорі в "квачика" гасануть,
В долонях — світлячки в "морзянку" грають,
Дуби в зірницях гріють кухлі з чаєм,
Посьорбати запрошують "на пару".
А Літо що? Сунічками смакує,
Джмелів мохнатих росами вмиває...
А стомиться — то в степ почумакує,
А зранку Сонце радісно вітає.
Все круть та верть — така у нього вдача,
Багато справ — ну, просто "розірвися"...
Не ходить Літо, — Літо завше СКАЧЕ!
І на бігу гукає: "Не барися!"

Марія Пишук

ПЕРЕМОГА НАД СОБОЮ

2

КОЗЛЕНОК

5

ПРИГОДА В КАРПАТАХ

11

ПЕРЕМОГА НАД СОБОЮ

«Ну що, хлопці, усі готові?» – запитав тренер Анатолій Іванович. Друзі відволіклися від ігор і почали дружно підходити до лінії старту. Цього літа в міському літньому таборі проводили спортивні змагання. Усі хлопчики дуже хотіли перемогти в забігу на 400 метрів, адже за перше місце обіцяли цікаву настільну гру.

Максим переживав перед стартом. Він добре бігав, але в групі були хлопчики, які бігали не гірше, а йому дуже хотілося виявитися першим і принести додому медаль і подарунок.

Коли розпочався забіг, Максим швидко виривався вперед, але не розрахував сил і почав утомлюватися. Однокласник Вітя вже майже наздогнав його. Дистанція пролягала вздовж алеї парку, де було багато дерев, і Максим побачив, що може «зрізати» кілька метрів, пробігши по траві, доки тренер його не бачить. Він мигцем озирнувся. Тренер стояв на старті й не дивився в їхній бік, Вітя був зовсім поруч, але зосередився на дорозі. Максим вирішив будь-що перемогти. Він скоротив зовсім трохи шляху, але це дало йому змогу прийти до фінішу на 15 секунд раніше за Вітю.

На фініші тренер потиснув руку Максимові. Вітя, що посів друге місце, привітав його з

перемогою. І хлопчик, постоявши на п'єдесталі пошани, поніс додому настільну гру, про яку так мріяв. Максим був щасливий. Те, що він трохи хитрував, його не бентежило. «Я так пишаюся тобою, синку», – сказав його тато. – Я дуже радий, що мій син не лише чесний і розумний, а ще й спортивний. Ну що, пограймо у твою гру».

Максим із задоволенням почав розкладати поле й картки.

– Розкажи нам, як усе було! – просила його сестричка Ксюша.

– Я біг дуже швидко, але щоб виграти, мені довелося трохи скоротити шлях, – сказав Максим, не відриваючи погляду від яскравого ігрового поля.

– Що? – здивувалася дівчинка.

– Зовсім трохи, – запевнив її Максим. – Я просто не хотів, щоб Вітя мене обігнав.

– Максиме, зачекай-но, – зупинив його тато, якому все це зовсім не сподобалося. – Отже, ти переміг нечесно?

– Як нечесно? – обурився Максим. – Я швидко розпочав забіг, а коли сили почали закінчуватися, придумав, як мені прибігти першим. Ти ж сам сказав, що я розумний!

– Ні, синку. Свою кмітливість треба застосовувати, коли розв'язуєш задачі, а у вас було змагання з бігу. Для того щоб

перемогти, треба бігати краще за всіх, а не хитрувати, щоб опинитися на фініші першим. Це нечесне змагання й нечесна перемога.

Максим зітхнув.

– Добре, я більше так не робитиму.

– Більше не робити недостатньо, синку, – сказав тато. – Треба зізнатися в тому, що ти зробив неправильно цього разу.

– Але ж тоді в мене заберуть гру! – вигукнув хлопчик.

– Максиме, я знаю, що перемагати дуже приємно. Я теж брав участь у змаганнях у дитинстві, але це не найважливіше в житті. Найважливіше – залишатися чесною й доброю людиною, а цього не вдасться, якщо постійно хитрувати заради перемоги. Ти зможеш заробити іншу гру й виграти інші змагання, якщо тренуватимешся. Однак якщо ти обманув людину, цього ніяк не виправиш без зізнання у своїй провині.

Хлопчик замовк. Усе це йому дуже не подобалося, але він знав, що тато має рацію. Він зібрав гру й наступного дня відніс її тренеру, щоб той подарував її Віті. На власний подив, після цього на душі йому стало легше. Адже перемога над собою також приносить радість.

ПОДОЛАЙ ЛАБІРИНТ – ЗАБИЙ ГОЛ.

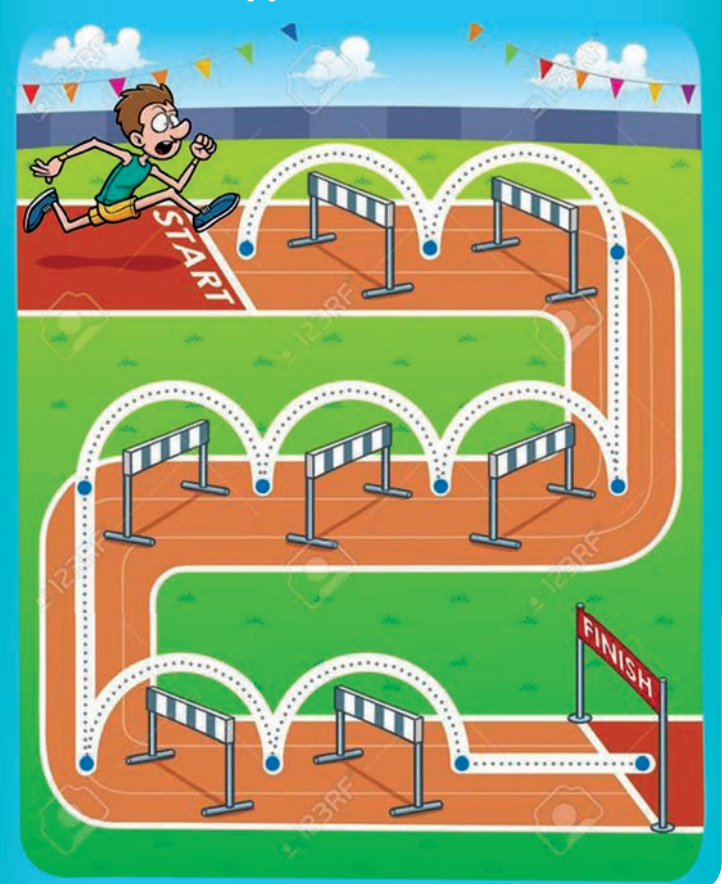
РЕБУС

РАСКРАСЬ КАРТИНКУ ПО ОБРАЗЦУ.

ПРИВЕДИ БІГУНА ДО ФІНІШУ, НЕ ВИХОДЯЧИ ЗА МЕЖІ ЛІНІЙ.

Особливий друг

Було спекотне літо. Захар навчився їздити на невеликому двоколісному велосипеді й дуже цим пишався. Спочатку він падав, але тепер з вітерцем мчав вулицею – там, де дозволяла мама. І раптом побачив незнайому дівчинку.

– Привіт! Як тебе звати?

– Настуня! – відповіла дівчинка, що сиділа в пісочниці перед сусідським будинком.

– А мене звати Захар. Будьмо друзями! Хочеш на моєму велосипеді покататися?

Настуня зніяковіло замовкла. Хлопчик зі свого транспорту й почав ліпити разом з новою подругою пасочки з піску. Згоднівши, юний велосипедист поїхав додому. За обідом Захар розповідав:

– Мамо! На вулиці в сусідів дівчинка з'явилася – Настуня. Вона сидить і з піском грається. І не встає, уявляєш?

– Синку, – відповіла мама, – Настуня – онука наших сусідів. У неї нездорові ніжки. Вона

дуже розумна й добра дівчинка, але не ходить, як усі. Можливо, лікарі її вилікують, але поки що їй це не вдасться.

– Як шкода! – зі співчуттям зітхнув хлопчик. – А я її на велосипеді хотів покатати!

– Це можна спробувати, – усміхнулася мама.

І після обіду разом із сином пішла до сусідки.

Мама Захара й бабуса Настуні посадили дівчинку на велосипед. Сам Захар став біля багажника – підштовхувати. І так усі дружно возили Настуню на

велосипеді. Дівчинка сміялася від радості!

А коли настав час прощатися, Захар пообіцяв своїй новій подрузі:

– Настуню, ти приїжджай у гості до бабусі з дідусям – і я тебе кататиму!

Удома мама звернулася до сина:

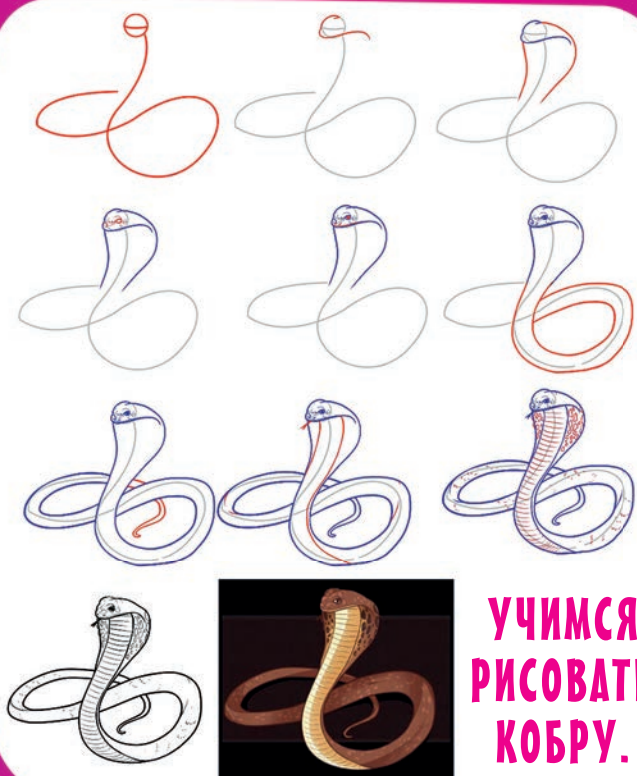
– Захарчику, є особливі дітки. Вони не такі, як усі: хтось не ходить, хтось не бачить, хтось погано розуміє. З таких дітей не можна сміятися і їх не треба дражнити або боятися. Вони

також можуть стати твоїми друзями. Ти сьогодні вчинив правильно, і я пишаюся тобою, синку!

Відтоді Захар і Настуня неодноразово гралися разом, і їм було весело одне з одним.

Настала осінь. Захар і Настуня пішли в перший клас. Як ти вважаєш, друже, яких дітей зустріне дівчинка в школі? Чи дражнитимуть вони її? Або, навпаки, допомагатимуть їй і дружитимуть з нею? А як учинив би ти?

Наталія Кислова

УЧИМСЯ РИСОВАТЬ КОБРУ.

СКІЛЬКИ ТВАРИН ЗАХОВАЛОСЯ НА МАЛЮНКУ?

НАЙДИ ЗМЕЮ.

«Бусы **красные** висят,
Из кустов на нас глядят...»

ФИЛВОРД

Вычеркни слова, как показано на примере. Слова могут преломляться только под прямым углом. Из оставшихся букв составь **ключевое слово**.

А	К	К	О	Я	Н	А	О	Р
К	И	В	С	Т	И	С	М	О
Л	Г	Е	Ж	Б	К	А	И	Д
У	Б	Я	Е	А	Р	А	Н	Ч
И	Н	Н	Ш	О	Б	А	Р	Е
К	А	К	И	В	И	Р	Н	И
М	К	Р	Ы	Ж	С	Я	А	К
А	И	Н	В	О	И	П	Б	О
Л	И	Н	А	А	Х	Е	Л	Д

ЧУДО

Елизавета, мама пятерых детей, очень нуждалась в финансовой поддержке. Семья жила в деревне, возле гор. Работы почти не было, и приходилось собирать в горах лекарственные растения, чтобы продавать их. Это был нелегкий труд, но Елизавета была благодарна Богу, что Он помогал ей хоть как-то прокормить семью. Очень часто мама брала с собой собирать травы старших детей. Дети помогали маме и часто расспрашивали ее о разных растениях.

Но вот начались занятия в школе, и дети не могли уже ходить вместе с мамой в горы. Елизавета же должна была продолжать свою работу.

Однажды, когда мать трудилась в горах, она почувствовала на себе пристальный взгляд. Елизавета хорошо знала, что рядом не может быть никаких людей, которые наблюдали бы за ее работой. Она мгновенно обернулась – и замерла от удивления и ужаса. Женщина увидела, как на нее пристально смотрела кобра. Огромная змея стояла в своей пугающей стойке. Елизавета прекрасно понимала, что она очень ядовита и в это время весьма агрессивна (так бывает тогда, когда кобра охраняет кладку яиц).

Оценев от ужаса, Елизавета начала молиться, прося помощи у Бога. Затем женщина решила петь. У нее был красивый и звонкий голос, которым она не раз славилась своего Спасителя на богослужении. Этот чистый голос мгновенно нарушил горную тишину. Елизавета спела одну песню, потом другую, третью... Кобра же стояла в своей боевой позе и заворуженно слушала.

Елизавета уже перепела почти все песни, которые знала. Ей показалось, что время остановилось. Постепенно змея стала расслабляться и раскидываться из стороны в сторону. Когда женщина пропела еще несколько песен, то увидела, как кобра начала опускаться. Прижавшись к земле, змея спокойно поползла прочь. Елизавета не решалась прекратить пение и, наблюдая за удаляющейся коброй, пропела еще несколько песен.

Убедившись, что змея уползла прочь и не представляет больше никакой опасности, Елизавета развернулась и сначала потихоньку, а потом все быстрее пошла в противоположную сторону. В этот день она больше не собирала травы. Силы у нее иссякли, и она спешила домой. По дороге она благодарила Бога за избавление.

Придя домой, уставшая женщина решила немного отдохнуть. Дети были еще в школе, и Елизавета прилегла. Вскоре во дворе послышалось голоса – это дети вернулись из школы. Они очень удивились, что мама уже дома, ведь обычно в это время она еще собирает травы. Радости не было предела! Затем начались расспросы: детям было очень интересно, почему мама так рано пришла домой. Елизавета пообещала им во время обеда рассказать свою историю.

Дети дружно принялись помогать маме накрывать стол для обеда. Перед едой все встали для молитвы. Очень часто Елизавета поручала молиться кому-нибудь из детей, но в этот раз она решила помолиться

сама. Мать еще раз поблагодарила Бога за чудесное спасение и попросила благословения на еду. Детям не терпелось услышать ее рассказ.

Наконец Елизавета рассказала им все, что произошло с ней в этот день в горах. Напряженно и внимательно слушая маму, дети забыли о еде. Когда женщина закончила свой рассказ, воцарилась глубокая тишина. Дети знали место, где их мама встретила огромную кобру: все бывали там, и каждый мысленно представлял себе эту встречу.

Обед подошел к концу, но дети не собирались выходить из-за стола. Посыпались вопросы. Каждый хотел что-то уточнить – все спрашивали наперебой. Весь остаток дня у детей была только одна тема для разговоров.

Вечером вся семья собралась для молитвы и склонилась перед Богом. Маленькие сердечки были безмерно благодарны Спасителю за чудесное избавление мамы. В конце молилась Елизавета. Ее сердце было переполнено признательностью и благодарностью.

Утром в школе дети, полные впечатлений от случившегося с их мамой, делились со всеми этой удивительной историей. Рассказ детей дошел и до учителей. Не всем это понравилось. Один учитель вызвал к доске сына Елизаветы и начал ему выговаривать:

– Зачем вы все это придумали?

Мальчик, не стесняясь, еще раз рассказал историю о маминном избиении со всеми подробностями, и учителю было нечем возразить. Какие удивительные чудеса творит Бог в жизни людей!

ПОЛУНИЧНО-БАНАНОВА ЗМІЙКА

Тобі знадобляться:

- вершковий сир «Філадельфія»
- лаваш або млинець – 1 шт.
- полуничне варення або джем
- банани – 3 шт.
- велика полуниця – 5 шт.

1 Лаваш/млинець змасти сиром. Нанеси шар полуничного варення. Поклади фруктову начинку – очищений банан – і згорни трубочкою. Наріж на порційні шматочки.

2 Решту бананів теж очисти, розріж навпіл, одну частину наріж кружельцями завтовшки 1,5 см. Друга половина банана знадобиться для хвоста майбутньої змійки.

З Помий ягоди й очисти їх від плідоніжок. Залиш дві полуниці для оформлення голови змії (обріж їм верхню частину). Решту ягід наріж кружельцями.

4 Виклади почергово кружельця полуниці з бананом, почавши з голови змії. У центральній частині розташуй один або кілька млинцевих рулетиків. У кінці виклади хвіст – половинку банана. Прикрась голову змії: — дитинками банана, а язик – полуницею.

Смачного!

Найвищі ТВАРИНИ у світі

1 ЗАВДАННЯ

Допоможи білому ведмедю дійти до великої ополонки й дорогою зібрати всю рибу.

П'яте місце – білий ведмідь. Той, хто вважає білих ведмедів недостатньо великими, просто ніколи їх не бачив. Їхня висота в холці сягає до 1,5 м, а, стоячи на задніх лапах, такий ведмедик може бути заввишки до 3,39 м! Важить тварина приблизно 800 кг. Білі ведмеді живуть у північних полярних широтах, харчуються водними ссавцями, рибою. Вони чудово плавають, не бояться холоду й надзвичайно сильні. Не всі знають, але під білою шерстю ведмеда ховається чорна шкіра!

2 ЗАВДАННЯ

Четверте місце – бегемот. Бегемот – велика парнокопитна тварина, яка живе в Африці. Ці істоти ведуть напівводний спосіб життя: удень зазвичай перебувають у воді, а надвечір і вночі виходять на сушу, щоб поласувати прибережною травою. Довжина бегемота – 5,4 м у самців, а висота в холці сягає понад 1,5 м. Тварини травоядні, проте характер у них непростий – самці іноді нападають на людей, і місцеві жителі намагаються без потреби не наближатися до стад, що купаються в мулистих водоймах.

Який з бегемотів відрізняється?

4 ЗАВДАННЯ

Друге місце – слон. Думаючи про найбільших тварин планети, більшість людей згадує слона. І це правильно: африканський слон – найбільша сухопутна тварина, вага якої – 4000 кг, а зріст – 3,5 м у холці. Індійський слон виростає до 3 м. Це надзвичайно розумні тварини – азіатський слон легко піддається дресируванню й служить людям, виконуючи різноманітні види робіт. А африканський слон дресируванню не підлягає.

Знайди бегемота.

3 ЗАВДАННЯ

Третє місце – носоріг. Висота носорога в холці сягає 2 м, і найбільшими вважають білих носорогів. Їхнє тіло завдовжки 5 м, а вага прирівнюється до 3-4 тонн. Це ще одна травоядна з доволі неприємною вдачею тварина, до якої в дикій природі наближитися не слід. Спроби нападу на людей фіксують щорічно, і здебільшого агресивними виявляються самці. Крім білого носорога, існують чорний, суматранський та інші види, менші за розміром.

Розфарбуй малюнок за цифрами.

5 ЗАВДАННЯ

Знайди відповідну тінь тварин і зроби оригамі.

Найвища тварина у світі – це жираф, його довга шия дозволяє не сумніватися в цьому. Висота дорослого жирафа від копит до голови становить приблизно 6 м, хоч зріст у холці не такий і великий – до 3 м. Довга шия жирафа вдвічі збільшує його зріст, і багатьом людям цікаво було б дізнатися, скільки ж у ній хребців. Насправді їх рівно стільки ж, скільки й в інших ссавців, – 7. Однак вони дуже витягнуті, тому шия жирафа не гнучка. Проблеми виникають у тварини на кожному кроці, і навіть біг цієї істоти має доволі комічний вигляд.

КОЗЛЕНОК

Елена Чепилка

Сеня приехал в деревню к бабушке на каникулы. Эта деревенька летом оживала: сюда к своим родственникам из города приезжали отдохнуть дети. Здесь ребят ожидали веселые игры, широкая речка и много самых разных приключений.

Утром Сеня, помолившись, выпивал кружку молока и отправлялся к своему лучшему другу Коле. Тот был большой фантазер, каждый день придумывал новую затею. На этот раз Коля ждал его возле дома с большим рюкзаком за спиной.

— Коля, ты куда это собрался? — спросил Сеня.
— Не я, а мы с тобой! Пойдем сегодня за грибами. Их уже в лесу знаешь, как много?

— Вот здорово! А ничего, что мы вдвоем идем?
— Ничего. Только тебе переодеться надо. А то комары кусают, поцарапаешься, да и клещей там полно.

Сеня вернулся домой и быстро переоделся. В комнате его застала бабушка.
— Ты никак замерз, внучок? Или собрался куда?

— Бабуль, мы с Колей в лес за грибами. Мы быстро!

— Подожди, дорогой, вдвоем с Колей? В лес? Ну нет!

— Бабушка, да что мы маленькие, что ли? Мы же туда и назад! Скоро придем.

Долго пришлось Сене уговаривать старушку. Наконец она согласилась. Перед уходом они помолились, и Сеня побежал к заждавшемуся другу.

— Ну вот, опять, как девчонка-копунша, собираешься. Небось, молился полчаса?

— Да, но не поэтому задержался. Бабушка не отпускала. А ты против молитвы?

— Нет, молись, конечно! Это твое дело, — пробормотал Коля.

Лес был совсем рядом с деревней. Всю дорогу Сеня и Коля мечтали о картошке с грибами и вспоминали приключения из школьной жизни. Углубившись в лес, ребята наткнулись на бруснику и вкусно позавтракали. Но пора искать грибы. Сеня очень любил это занятие. Вскоре мальчики, радостно переключаясь между собой, стали находить подберезовики, лисички и даже белые грибы! Постепенно они углублялись все дальше в лесную чащу.

Вдруг мальчики услышали выстрелы, мужские голоса и звук отъезжающего мотоцикла. Сеня почувствовал, как пересохло в горле, а Коля зашептал:

— Опять браконьеры кого-то убили. Не справится с ними леснику... Пойдем посмотрим.

— Нет, Коля, лучше домой пойдем. Вдруг они еще не уехали.

— Ага, будут они тут расслаживаться, — громче заговорил Коля и поспешил к месту, откуда слышались выстрелы. Сене ничего не оставалось, как только отправиться за ним следом.

— Кого же они убили, Коля? — пытался разобраться по следам Сеня.

— Кого-то большого, смотри, сколько травы примято.

Вдруг мальчишек заставил вздрогнуть неожиданный писк из кустов. Ребята оглянулись и увидели в зарослях два блестящих глаза. Мальчики поспешили туда. На траве лежал дикий козленок. Его хрупкое тело дрожало от страха. Слабые ножки едва держали тельце. Когда Коля попробовал его поставить, малыш бессильно упал на землю и жалобно заплакал.

— Бедный, — гладили его мальчики, — маму твою, значит, убили. Не бойся, мы тебя не бросим!

Так на Сениных плечах оказался рюкзак с грибами, а Коля прижимал к груди козленка.

— Куда же мы его денем? Домой заберем, Коля?

— Нет, мы его к леснику, дяде Степану, отнесем. Пойдем скорее!

Шагая по лесным тропинкам, Коля шел к сторожке лесника. Сеня едва поспевал за ним. Наконец они пришли. Дяди Степана дома не оказалось. Огорченные мальчики остались его дожидаться возле избы. Козленок очень хотел есть и жалобно звал на помощь маму. Когда солнце уже стало садиться, из лесу выскочил большой пес. Он громко залаял на мальчиков, но успокоился, вспомнив, что с Колей они давние друзья. Вскоре появился и дядя Степан. Выслушав рассказ мальчиков, он взял на руки козленка и вздохнул:

— Да, наследили сегодня браконьеры в лесу. Но я знаю, чья это работа. Просто так им это с рук не сойдет! А козленка вашего трудно выходить будет. Молока у меня нет. Попробую его чаем напоить, а вы чтобы поутру

мне из деревни молока принесли! Договорились?

Мальчики радостно переглянулись. Для этого малыша они все что угодно сделают, лишь бы он выжил. Домой их провожал Буран — собака лесника. С ней было не так страшно. Дома ребята отругали встревоженные родные. И хотя Колин рюкзак и Сенина сумка были полны грибов, пришлось в мельчайших подробностях рассказать о приключении в лесу.

Утром мальчики снова поспешили в лес. Козленок ждал молока. Он лежал на подстилке на полу лесной сторожки и дрожал. Его глаза были закрыты.

— Что с ним, дядя Степан?
— Плохо дело, не захотел малыш чай пить. Но не унывайте, может, молоко его спасет.

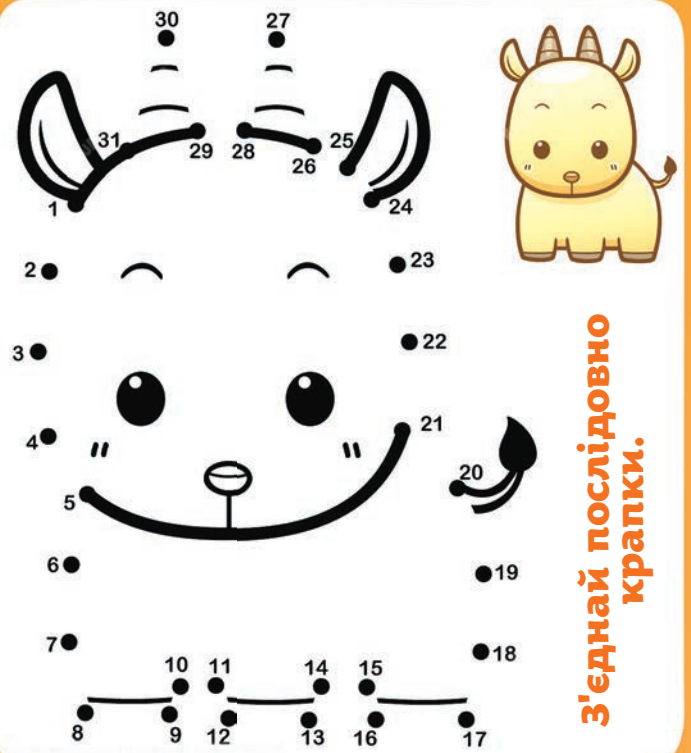
Пока лесник хлопотал возле козленка, Коля толкнул Сенью в бок и прошептал: «Пошли выйдем, дело есть!» Ребята опустили на ступеньку крыльца. Сеня заметил, как в глазах Коли заблестели слезы. Жаль ему было четвероногого сироту. Коля забормотал:

— Сеня, ты всегда говорил, что есть Бог и Он тебе помогает, когда ты просишь. Молись же и за нашего козленка. Молись прямо сейчас, иначе он умрет, слышишь?!

— Хорошо! Давай прямо сейчас помолимся. Я буду говорить с Иисусом, а ты скажешь: «Аминь».

И на лесной поляне два юных друга молились Богу. Когда они вернулись в комнату, малыш по-прежнему, закрыл глаза, лежал на подстилке, только рядом стояла пустая бутылочка из-под молока с натянутой на нее соской. Ребята радостно переглянулись.

К концу каникул Сене пора было возвращаться домой. На поезд его провожали друг Коля, бабушка, пес Буран и резвый козленок с острыми рожками. С ним Сене было труднее всего расставаться. За лето малыш окреп и подрос. Он всюду ходил следом за своими двумя няньками и был счастлив. Лишь на ночь он спешил в дом лесника. Пес Буран оберегал козленка от незнакомцев. А дядя Степан старался приучить питомца к самостоятельной жизни. Но самое главное — козленок помог Коле поверить в силу молитвы и доверять Иисусу. Этому Сеня был рад больше всего на свете.

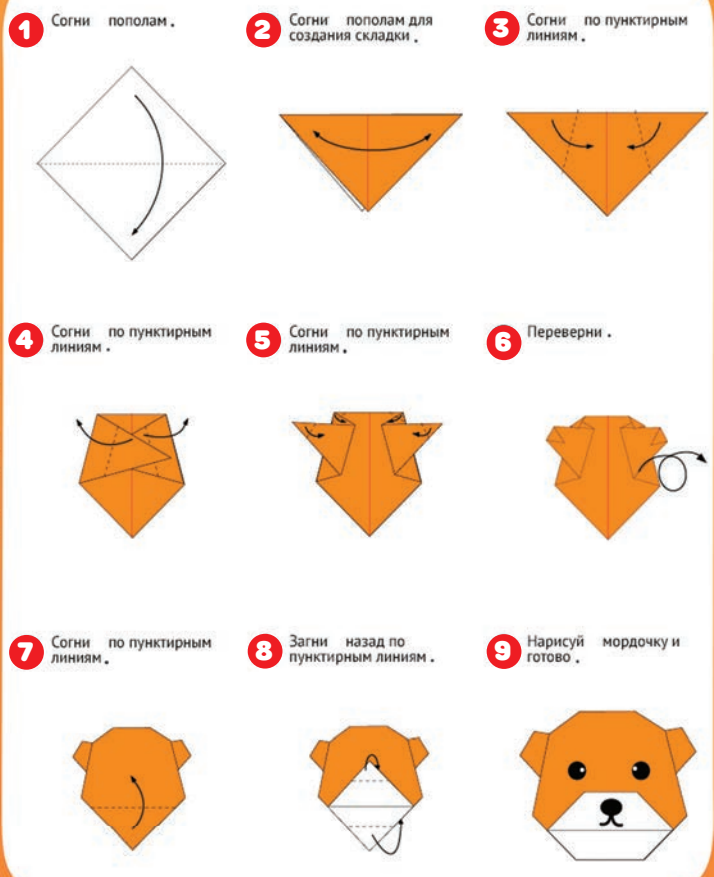

З'єднай послідовно крапки.

Летом поспевают много ягод, фруктов и овощей. Если есть их в большом количестве, да еще и разного цвета, то организм будет крепким и здоровым. Дорисуй каждый ряд овощами и фруктами соответствующих цветов.

ОРИГАМИ

Мама осталась без работы, и семья очень нуждалась в деньгах. И тут мама вспомнила о том, что поспела черника на ферме Джексона и что ему нужны работники для сбора урожая.

— Дети, хотите пойти со мной собирать чернику? — спросила мама Бэна и Эми. — Мы сможем заработать немного денег.

— Конечно, с удовольствием! А когда мы пойдем?

— Может быть, завтра, — ответила мама.

— Но ведь завтра пятница, — напомнила Эми.

— Я знаю, — сказала мама, — но мы все же начнем работать, хоть это и конец недели.

Рано утром на следующий день все трое были уже на ягодной плантации и очень старательно трудились. Бэн и Эми были в восторге от мысли, что таким образом они могут помочь маме, заработанные к концу дня деньги они собирались отдать ей. Они не ворчали, несмотря на то, что очень устали, да и время после обеда тянулось так медленно.

Вскоре подъехал на своем грузовике фермер Джексон, погрузил ящики с ягодами и заплатил им за работу. Эми получила полтора доллара, Бэн около двух долларов, а мама немного больше. Все были очень довольны и счастливы.

Это был замечательный день, теперь у них есть деньги, и они могут купить продукты на выходные дни.

— Теперь пойдем домой наводить порядок, — сказала мама.

— Можно, мы пойдем вдоль ручья? — спросил Бэн.

— Да, если вы хотите прогуляться, — ответила мама.

Дети с удовольствием пошли по черничной поляне к ручью. С веселыми криками они бегали по берегу, как вдруг Эми неожиданно застыла на месте.

— Мои деньги! — воскликнула она. — Где они?

— Неужели ты потеряла их? — с тревогой спросила мама.

— Не знаю... Они были здесь пять минут назад. Я, должно быть, выронила их.

— И это все твои заработанные деньги, — произнесла мама печально.

— Да, — ответила Эми, — один доллар и пятьдесят центов. У меня еще никогда не было столько денег.

— А они нам так нужны, — сказала мама, — давайте пойдем искать.

Но трава была такая высокая и ягодная поляна такая густая, что искать здесь монеты было все равно что иголку в стогу сена. Они искали почти час, но безуспешно. Солнце стало опускаться, и было ясно, что скоро стемнеет. Голодные, уставшие и разочарованные, они стояли, не зная, что

предпринять. Мама и Бэн говорили, что надо идти домой, а Эми хотела продолжить поиски.

— Мне кажется, мы должны попросить Бога, чтобы Он помог нам, — сказала она.

— Да, так и надо сделать, — ответила мама. — Давайте вместе помолимся.

Они встали на колени посреди черничной поляны и в молитве рассказали Богу о своих переживаниях и о том, что они очень нуждаются в Его помощи до наступления темноты.

"Пожалуйста, Господь, — говорила Эми, — помоги мне найти деньги, которые я заработала. Ты знаешь, где они. Укажи нам это место, и мы сможем с радостью пойти домой".

Мама сказала: "Аминь". И Бэн тоже. Оба надеялись, что Бог ответит на молитву Эми. Они встали и стали искать снова. Но все напрасно.

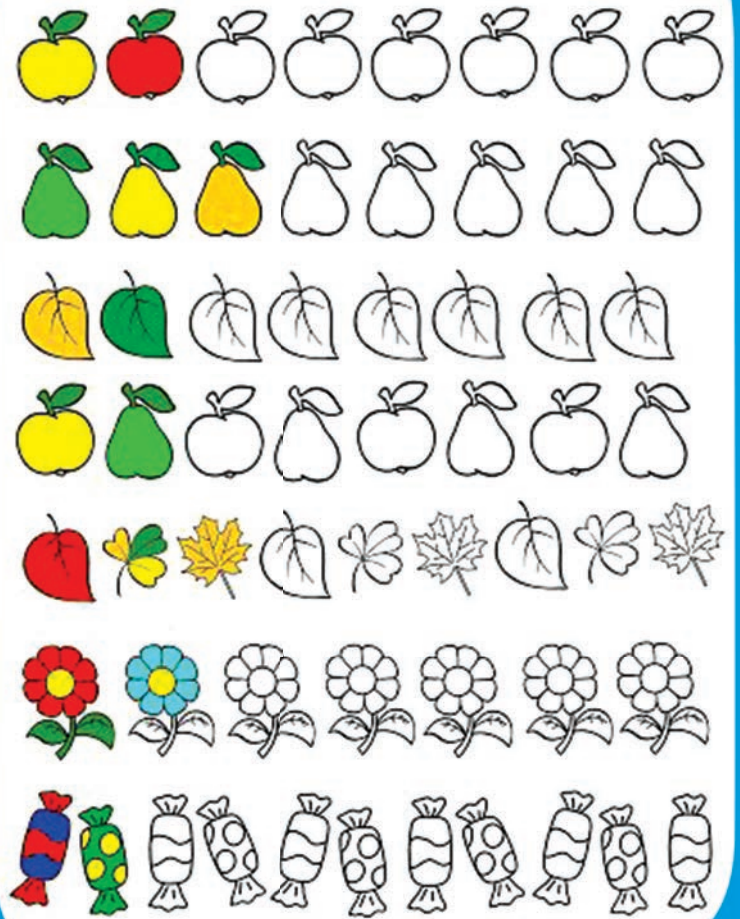
— Мне кажется, мы должны идти, — сказала мама. — Уже поздно. Мне жаль, но что поделаешь...

Она еще не успела закончить фразу, как вдруг воскликнула: "Вот они!" Монетки Эми лежали возле ее ног, всего лишь в метре от берега ручья. Она чуть не наступила на них.

— Теперь мы должны снова помолиться, — сказала Эми, — и поблагодарить Бога за то, что Он был так добр к нам.

И они вновь преклонили колени прямо здесь, на черничной поляне.

ПРОДОЛЖИ РЯД.

ЯКОГО ФРАГМЕНТА БРАКУЄ НА МАЛЮНКУ?

Щось хруснуло, потім почувся глухий стук. Він розбудив Джошуа та Дженні. Була північ. Їхній табір був розташований у Національному парку Секвоя. Раптом вони почули звук склянки, що розбивається. «Що це за шум?» — вигукнула Дженні.

Тато встав, аби дізнатися, що відбувається. Він відкинув дверця намету й посвітив ліхтариком. «О, ні! Ведмеді! Аж три! Мати з двома малюками».

Усі завмерли, боячись поворухнутися. Потім мама сказала: «Треба погаласувати. Можливо, це налякає їх, і вони підуть». Вона почала кричати, Джошуа та Дженні приєдналися до неї. Вони кричали доти, доки не охрипли. Однак ведмеді не звернули на їхній крик жодної уваги. Одне з ведмежат забралось на заднє сидіння їхнього автомобіля й почало поглинати персики, які вони привезли із собою.

Що робити? А якщо ведмеді зацікавляться їхнім наметом? Тоді Дженні запропонувала помолитися. «Дорогий Господи, будь ласка, зроби так, щоб ці ведмеді пішли», — молилася вона.

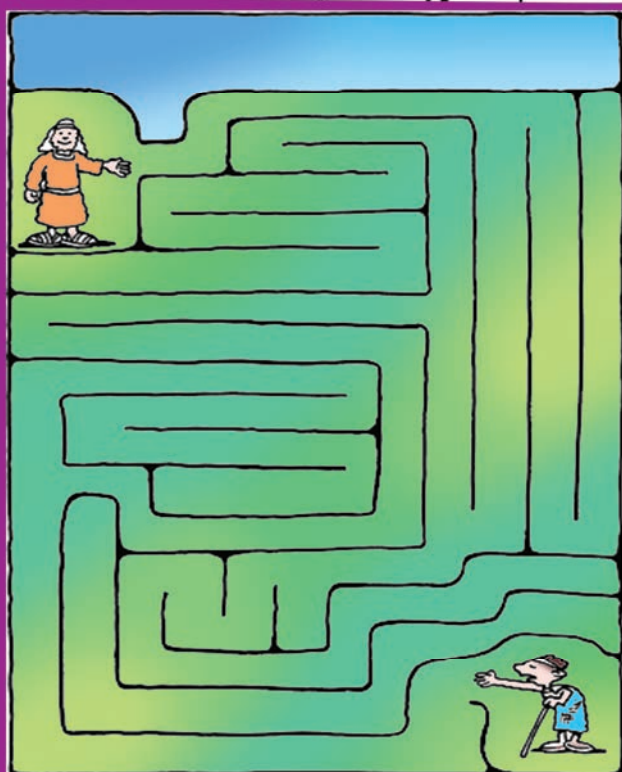
«Неймовірно! — вигукнув тато. — Ведмедичка щойно побігла назад до лісу. Дженні, молися знову!»

Дженні помолилася ще раз: «Боже, дякую за те, що Ти відправив маму-ведмедичку назад до лісу. Будь ласка, нехай підуть і ведмежата». Закінчивши молитися, сім'я побачила, як ведмежата побігли слідом за матір'ю.

Ісус обіцяє нам: «Знову запевняю вас: коли двоє з вас на землі погодяться просити про будь-яку річ, яку лише просять, буде їм дано від Мого Отця Небесного» (Матв. 18:19).

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

ДОПОМОЖИ ВАРТИМЕЮ ЗНАЙТИ ДОРОГУ ДО ІСУСА. ЗРОБИ ЦЕ ІЗ ЗАПЛЮЩЕНИМИ ОЧИМА, РУХАЮЧИСЬ ЗА ВКАЗІВКАМИ КОГОСЬ ІЗ БАТЬКІВ.

ЯКІ ДВЕРІ МОЖНА ВІДІМКНУТИ ЦИМ КЛЮЧЕМ?

1

2

3

4

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

КРИК ВАРТИМЕЯ

Юра Міллер

Майже щодня Вартимей навпомацки пробирався до міської брами. Жителі Єрихону вже звикли, що він сидить і просить при дорозі. Вартимей не міг собі уявити чудових кольорів квітів, що росли навколо, ні того, який вигляд мають високі пальми, під якими він сидів. Він не бачив ані сонячного світла, ані облич тих, хто любив його. Вартимей був сліпим.

Як Вартимею хотілося бути зрячим! Проте він не мав ніякої надії! До сьогоднішнього дня... Бо сьогодні він дізнався про Вчителя з Галилеї, Який зцілював від усіх хвороб. Цей Чоловік, Ісус, робив так, що криві ходили, глухі чули, а сліпі бачили. Певно, Він – той обіцяний Месія, Син Давидів. От якби Ісус прийшов до Єрихону!

Раптом Вартимей почув якийсь далекий гамір. Він мав гарний слух і незабаром зрозумів, що це галасує великий натовп.

– Що там діється? – запитав він перехожого.
– Сюди йде Ісус із Назарету, – відповів той.
Серце Вартимея затріпотіло. Це ж така нагода!

Зараз – або ніколи! І він почав кричати:

– Ісусе, Сину Давидів, змилуйся наді мною!
Але нічого не сталося. Тоді він закричав ще голосніше.

– Заспокойся ти, жебраче, – сварили його ті, що йшли попереду, – не кричи.

Вартимей упав у відчай. Він мусить зробити все, щоб Ісус почув його!

– Сину Давидів, змилуйся наді мною! – ще гучніше кричав чоловік.

І тоді він почув поруч лагідний голос:

– Приведіть його сюди!

«Напевно, це Ісус», – подумав Вартимей.

– Що ти хочеш від Мене? – запитав Ісус.

– Учителю, – знову благав сліпий, – я хочу прозріти!

– Іди, – промовив Ісус, – твоя віра спасла тебе!

Умить Вартимей прозрів і побачив навколо себе світ! Та найголовніше – побачив обличчя Ісуса, осяяне любов'ю. Вартимей пішов за Ісусом, розповідаючи дорогою всім, яке чудо здійснив Ісус.

Оксана Борсукова

Антон сидів у своїй кімнаті засмучений.
– Синку, ти що, захворів? – зазирнув до нього тато. – Погода надворі така чудова! Данилко вже давно у футбол грає, а ти чого вдома?

– Нехай ганяє, що йому... Друга зрадив і хоч би що.
– Як зрадив? Не може бути! Що трапилося? – поцікавився тато.

– Тепер мій секрет увесь клас знає, – зітхнув Антон.

– Я більш ніж упевнений, що трапилося непорозуміння. Іди до Данилка і з'ясуй ситуацію, – порадив батько.

– Нізащо! Нехай він пошкодує, помучиться, що друга найкращого втратив. Нехай прийде ще до мене.

– Ну, сину, по-перше, ти вже занадто драматизуєш, а по-друге – мучишся, здається, ти, а не він. У футбол хочеться ж пограти?

– Це вже взагалі не чесно! Де правда? – обурився хлопчик.

– Правда в Біблії написана: "Коли згрішить твій брат проти тебе, піди й докори йому віч-на-віч. Коли послухає тебе, ти придбав свого брата" (Матв. 18:15).

– Ну, це вже якийсь парадокс. Хто так робить? Це я маю до нього йти чи він до мене?! – роздратовано вигукнув Антон.

– Не гарячкуй, – заспокоїв сина тато. – Хто так

чинить, той себе звільняє від важких пут, і тільки так можливо стати вільним і щасливим.

– Ну це ж нереально!

– А ти випробуй Бога, Його Слово, – порадив тато.

– А хіба можна Бога випробовувати? – зацікавився Антон.

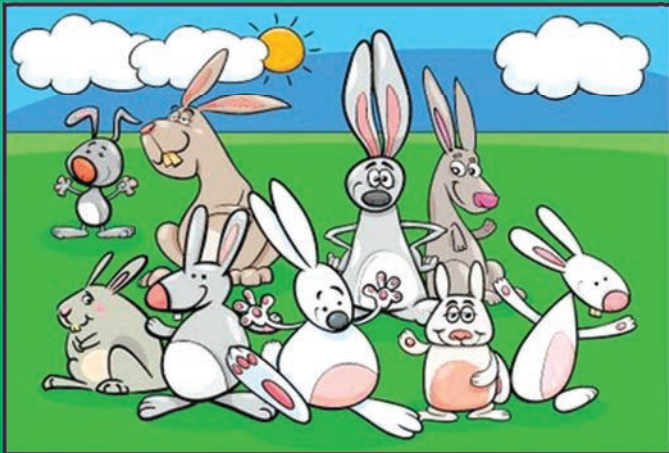
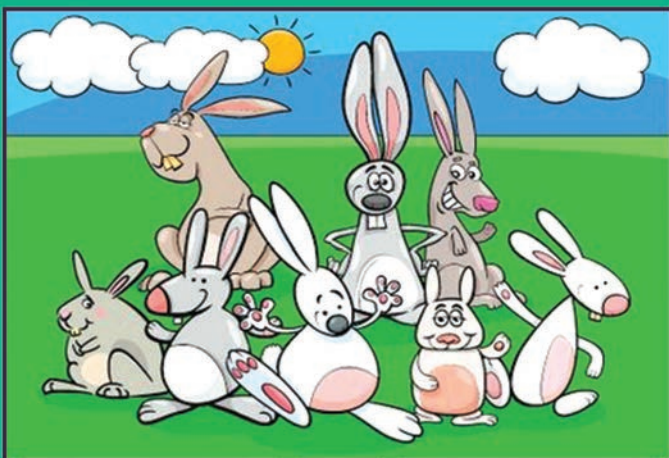
– Він Сам це пропонує: "Скуштуйте й побачте, який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе!" (Псал. 33:9). Якщо ти, сину, не випробовуватимеш повеління Господні у своєму житті, то не зможеш на собі відчувати силу Божого Слова і Його благословення.

– Ну добре, ризикну. Але за результат не ручаюся, – вирішив хлопчик.

– Господь уже поручився за нього у Своєму Слові. Іди. З Богом!

Антон пішов, а тато спостерігав за ним з вікна. Там відкрилася справді чудова картина – Антон і Данилко коротко поспілкувалися, потисли один одному руки й побігли грати у футбол.

Справді, якщо ми випробовуватимемо повеління Господні у своєму житті, то зможемо відчувати на собі Його благословення, бо Слово Господнє живе та діяльне. Прощення дає мир і спокій тому, хто ображений, якщо він прощає.

ЗНАЙДИ 6 ВІДМІННОСТЕЙ.

Яка правильна відповідь?

$$\text{rabbit} + \text{rabbit} + \text{rabbit} = 36$$

$$\text{rabbit} \times \text{goose} + \text{rabbit} = 36$$

$$\text{cat} : \text{rabbit} + \text{goose} = 36$$

$$\text{cat} + \text{rabbit} - \text{goose} = ?$$

ЛЕТУЧАЯ МЫШЬ

3 ↘	2 ↗	2 ↘	3 ↑	2 ↗	1 ←	2 ↘	1 →
2 ↗	1 ←	2 ↘	3 ↓	2 ↗	2 ↘	3 ↗	5 ↓
2 ↘	3 ↖	2 ↘	1 ↘	2 ↓	1 ↖	1 ↘	2 ↓
1 ↖	2 ↖	3 ←	2 ↖	1 ↖	2 ↑	1 ↗	1 ↖
2 ↑	1 ↗	2 ↖	3 ↖	2 ↖	5 ↑		

Остров кроликов

Окуносима – островок, уютно расположившийся в водах Внутреннего Японского моря неподалеку от города Такехара. Главной его достопримечательностью являются необычные местные жители – многочисленные дикие кролики. Окуносима, также известный как Остров кроликов, служит домом для более 700 пушистых обитателей, которые свободно бродят по территории и с радостью контактируют с людьми.

История появления милых жителей на изолированном участке суши имеет длинную предысторию. Изначально Окуносима был обычным островком, который населяли три семьи рыбаков. В преддверии русско-японской войны, в конце XIX века, его защиту укрепили посредством возведения десяти фортов. Немного позже его стали использовать далеко не в мирных целях – во время Второй мировой войны здесь находилась сверхсекретная военная база, занимавшаяся производством запрещенного согласно вступившему в силу в 1928 году Женевскому протоколу химического оружия. Япония отказалась подписывать протокол, а военный научно-исследовательский объект был настолько важен для

правительства, что остров удалили с географических карт. Производство химического оружия на острове Окуносима продолжалось в строжайшей секретности.

После поражения Японии в 1945 году секретный химический завод был уничтожен, химические вещества утилизированы, а все жители и работники покинули остров, пообещав хранить молчание.

Сейчас остров стал настоящим кроличьим раем, о происхождении которого существует сразу две версии. Согласно первой, зверьки были завезены сюда еще во время Второй мировой войны для проведения экспериментов, а когда данная история закончилась, их просто выпустили на свободу. Вторая версия гласит, что первых 8 кроликов в 1971 году на абсолютно безжизненный остров привезли приехавшие на экскурсию школьники, после чего зверьки расплодились до невероятного количества. Причем теперь они основные обитатели Окуносимы и встречаются по всей его территории. Многочисленная колония неумоимо процветает, прекрасно чувствуя себя в свободной от каких-либо хищников среде. На остров даже запрещается привозить собак и кошек, чтобы они не навредили популяции кроликов.

Несмотря на то, что зверьки дикие, они достаточно ручные и без страха встречают туристов, запрыгивая к ним на колени и принимая в дар всяческие угощения. Посетителям Окуносимы разрешается кормить и гладить животных. Им даже предлагают привозить с собой еду для кроликов, особенно в зимний период, когда естественной пищи на острове не хватает. Милые грызуны предпочитают капусту, морковку или специальный корм стоимостью 1 доллар, который можно приобрести в расположенном на Острове кроликов отеле *Kyukamura Okunoshima Resort*.

В настоящее время Остров кроликов очень популярен среди туристов и ежегодно принимает около 100 тысяч посетителей.

КРОЛИК ИЗ ШКАРПЕТКИ

ТОБИ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- старая шкарпетка;
- ножницы;
- рожевий олівець;
- нитки під колір шкарпетки;
- голка;
- чорна широка нитка;
- синтепон або вата;
- маленький балабон (за бажання);
- допомога мамі.

1 Виверни шкарпетку налицем і розріж її передню частину на дві половинки. Кожну з половинок зший. Це будуть вушка кролика.

2 Виверни шкарпетку назад. Тепер добре наповни її синтепоном або ватою. Залиш тільки верхню частину шкарпетки порожньою.

3 Тепер цю верхню частину можна відрізати. Зший шкарпетку так, як зображено на фото. Потім зший до купи вушка кролика.

4 Залишається пришити очі й ніс. П'ятка слугуватиме кролику мордочкою.

5 Рожевим олівцем домалюй тваринці щічки. За бажання можна пришити кролику балабон або ще якусь деталь. Готово!

Веселый English

DRIED FRUITS AND NUTS СУХОФРУКТЫ И ОРЕХИ

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай и выучи новые слова.

peanut
[пінат] – арахис

almond
[б:мэнд] – миндаль

prunes
[прюнс] – чернослив

pine nut
[пайн нат] – кедровый орех

hazelnut
[хэйзлнат] – лесной орех (фундук)

cashew nut
[кешью нат] – орех кешью

pistachio
[пистэшиоу] – фисташка

dried apricot
[драйд эприкот] – курага

walnut
[вóлнат] – грецкий орех

dates
[дэйтс] – финики

dried figs
[драйд фигс] – инжир

raisins
[рэйзинс] – изюм

TASK 2

Write the missing letters in the boxes to complete the words. Впиши недостающие буквы.

RAI_IN_

D__ES

_RI_D__RI_O_

_AL__T

D_IE_FI_S

A_MON_

P_A_U_

_AS_E_NUT

_IN_NU_

_RU_E_

HA_E_N_T

PIS_AC_IO

TASK 4

ACROSS 10

Do the crossword.
Реши кроссворд.

DOWN 10

TASK 3

Do you know what fruits dried fruits are made of? Do the maze and figure out. Знаешь ли ты, из каких фруктов получаются сухофрукты? Пройди по запутанным дорожкам и узнаешь.

TASK 5

Decode the English proverb by substituting the letters corresponding to each fruit or nut. Расшифруй английскую пословицу, подставив необходимые буквы.

В этой пословице для многих из нас кроется одно из ключевых правил здорового питания и образа жизни:
«Завтрак съешь сам, обед раздели с другом, ужин отдай врагу».

BR F ST G,
..... U CH QU
..... D D P UP R.

E A K L I N

Как появилась стиральная машина

Автоматическая стиральная машина сегодня есть практически в каждом доме. Люди давно почувствовали все преимущества их использования в быту. Но так было не всегда.

Пока не существовало стиральных машин, людям приходилось проявлять фантазию. Первым устройством для стирки стала доска с поверхностью в виде ребер (1797 г.). Такие машины применяли долгое время и облегчали труд. А находчивые моряки использовали в качестве стиральной машины само море! Они привязывали намыленную одежду к канату и бросали его в воду. Так одежда стиралась сама во время движения корабля.

Тем, кто находился на берегу, приходилось труднее. Особенно остро проблема стирки стояла там, где мужчины проживали вдали от женщин: например, в местах золотых приисков. Один предприимчивый золотоискатель из Калифорнии придумал использовать для стирки силу животных. В 1851 году он сконструировал стиральное устройство, которое приводилось в действие десятью запряженными мулами. Такой крупный стиральный агрегат позволял одновременно постирать до 15 рубашек. Так изобретатель открыл первую платную общественную прачечную.

Наиболее удобное устройство для стирки первым придумал и

запатентовал в 1851 году американец Джеймс Кинг. Эта машинка выглядела, как кадка с цилиндром в мелких отверстиях на вращающейся оси. Правда, вращать барабан нужно было вручную, зато машинка Кинга стала прототипом современной стиральной машины.

Первым, кто запустил свое изобретение в массовое производство, стал Уильям Блекстоун. В 1874 году он сделал жене на день рождения оригинальный подарок – стиральную машину собственного производства. А вскоре стал выпускать такие машинки серийно.

Крупным техническим прорывом стала машинка американца Алва Фишера, изобретенная в 1908 году. Это была первая в истории машинка с электрическим приводом. Наконец-то для стирки не нужно было прилагать никаких ручных усилий! Правда, устройство получилось небезопасным – все механизмы машинки были открытыми.

С 1920-х годов стиральные машины постоянно совершенствовались. Производители стали заботиться о безопасности, а также о внешнем виде машинки. В 1949 году выпущена первая машина-автомат, в 50-х появилась функция отжима. А в 90-х в машинках уже были различные режимы стирки и другие функции.

Интересно!

Оказывается, в машинке можно постирать не только одежду и белье. Американцы придумали стиральную машинку для очков! После 40 минут стирки потребитель получает кристально чистые стекла. Видимо, ее используют в особо сложных случаях, когда протереть бывает недостаточно. Испанцы пошли дальше и изобрели стиральную машинку для животных! Домашний питомец помещается внутрь и его со всех сторон обдают струи теплой воды. Хотя такое изобретение больше похоже на душ.

Музеи стирки

В США в штате Колорадо открыт музей стиральной машины. В нем представлено более 600 экземпляров стиральных машин, начиная с начала 20 века. Посетители музея могут увидеть, как работает одна из первых стиральных машин.

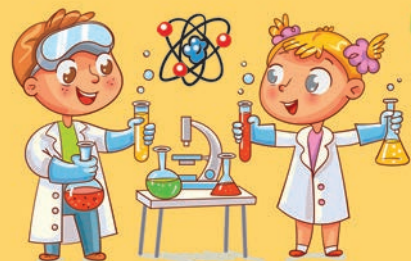
В России (г. Елабуга) есть музей истории стирки. Здесь находится единственная сохранившаяся с середины 19 века прачечная. В музее воссозданы суровые условия, в которых стирали люди: при -5° С, зато белье приобретало морозную свежесть. Стирка была занятием трудоемким. Аккуратные хозяйки, прежде чем стирать платье... распарывали его! Стирали и сушили каждую часть отдельно, чтобы они не деформировались при высыхании. А после заново сшивали. Также в музее сохранился кусочек мыла, которому почти 100 лет!

В Украине подобного музея, к сожалению, нет. Хотя в отдельных этно- и краеведческих музеях собралось немало различного рода приспособлений, которыми стирали наши бабушки и прабабушки.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Похімічимо? Сьогодні ми це зробимо з користю для здоров'я. Приготуємо антисептик власноруч!

Тобі знадобляться:

- спирт – 240 мл
- перекис водню (3%) – 15 мл
- гліцерин – 5 мл
- вода – 60 мл
- ефірна олія (за бажання).

Хід роботи. У попередньо вимиту й висушену посудину налий 240 мл спирту. Важливо, щоб спирт був максимальної концентрації й у кінцевому розчині його частка становила не менш ніж 65 %. Після спирту додай 15 мл перекису водню, а потім – 5 мл гліцерину. Завершується приготування антисептика додаванням 60 мл води. За бажання можна додати кілька крапель ефірної олії для приємного аромату. Після цього суміш необхідно перемішати. **Готово!** Тепер її можна розлити у флакони або пляшечки з розпилювачем.

Полчи.

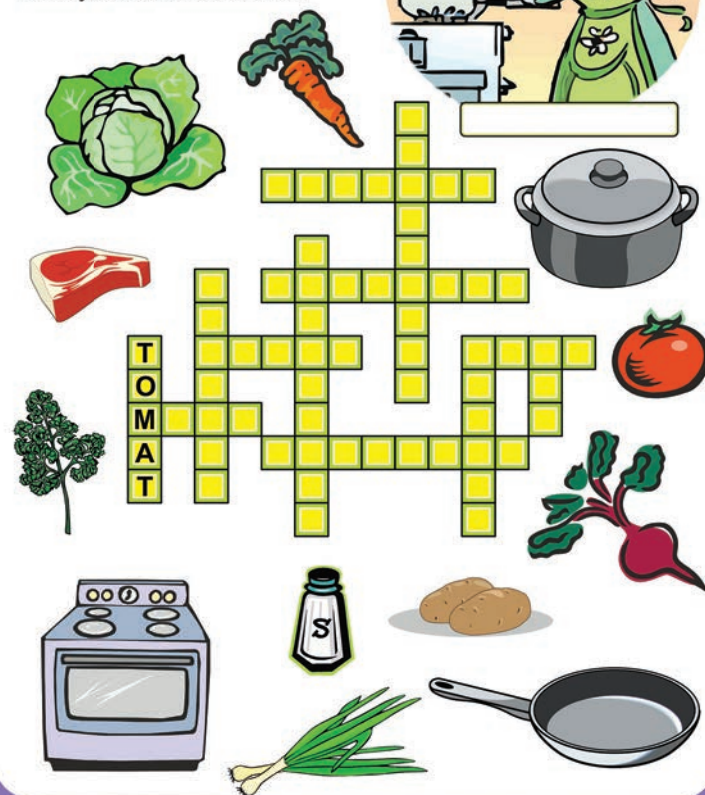

ЯКА КІШКА ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ?

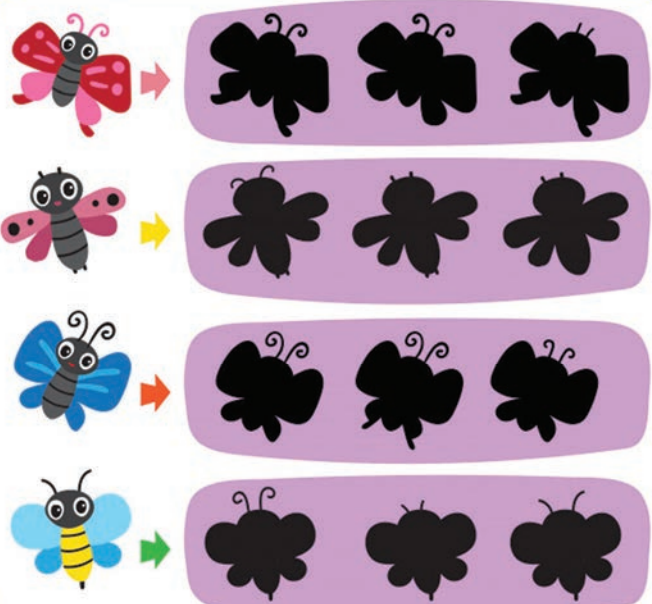

БОРЩ НА ОБЕД

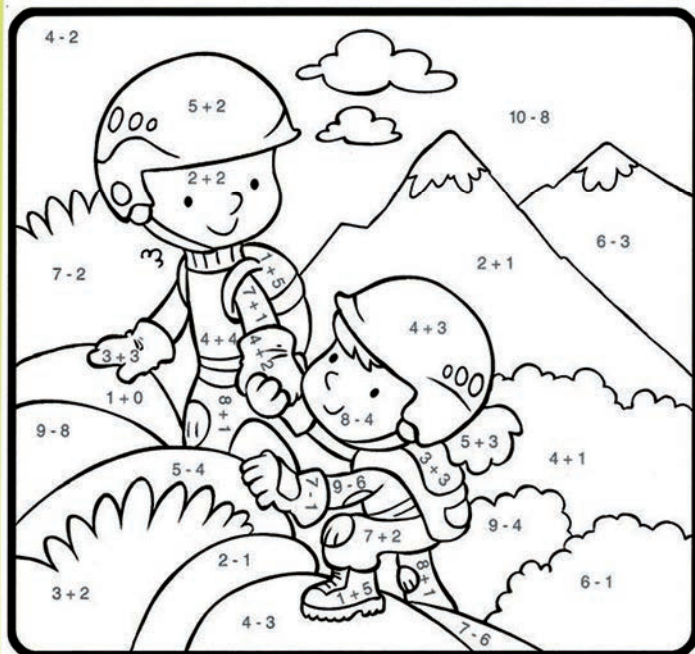
Сегодня мама готовит на обед борщ. Посмотри на картинки и впиши в сетку кроссворда названия продуктов и предметов, без которых у мамы не получится вкусный обед. Одно слово уже стоит на своём месте.

Знайди відповідну тінь комашок.

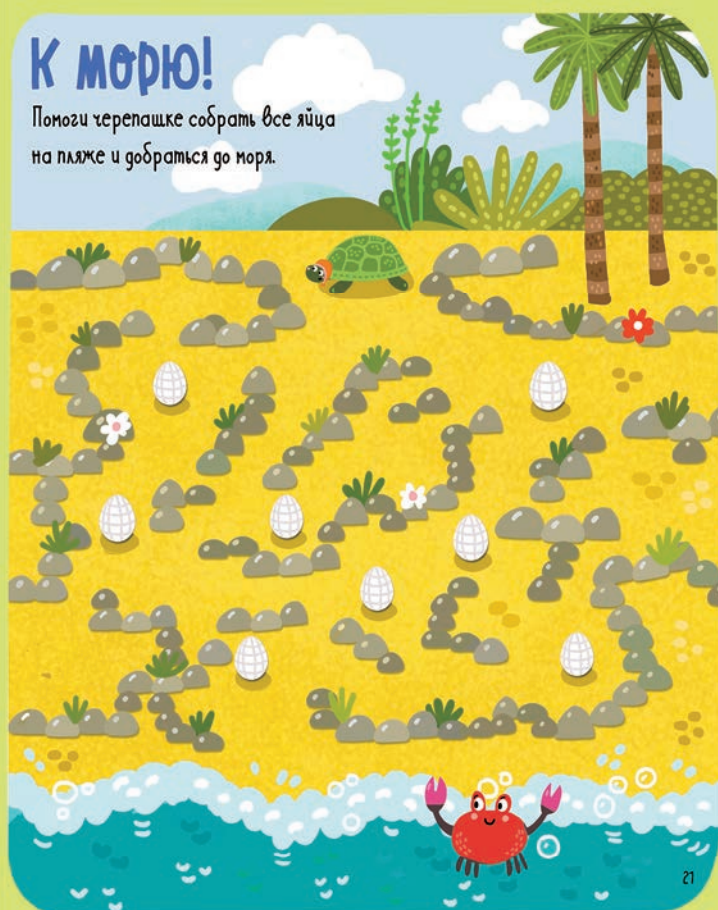

РОЗВ'ЯЖИ ПРИКЛАДИ Й РОЗФАРБУЙ ЗА ЦИФРАМИ.

К морю!

Помоги черепашке собрать все яйца на пляже и добраться до моря.

Оленка й Ганнуса дружать ще з дитячого садочка. Оленка маленька й тендітна, старання в усьому й відповідальна. Ганнуса міцної статури й висока на зріст. Дівчатка добре навчаються в школі, разом відвідують гуртки. Хоч вони однокласниці, проте відпочивати влітку разом їм ще не доводилося. Якось учителька Ольга Яківна оголосила:

— Шановні мої учні, у липні ми всім класом вирушаємо в санаторій до Карпат.

— Як чудово! Тепер можна навіть улітку не розлучатися з тобою, — невимовно зраділа Оленка.

— Прекрасно! Я візьму із собою два червоних капелюхи для нас. Так усі знатимуть, що ми нерозлучні подружки, — схвилювано промовила Ганнуса.

У мальовничій гірській місцевості діти мали провести кілька незабутніх тижнів. Подружки зібрали свої речі й разом з усіма однокласниками вирушили потягом у цікаву подорож.

Місцевість, до якої потрапили дівчатка, була неперевершеною краси. Дивовижні гори, кришталеві ріки та джерела, величні смереки — усе було напрочуд гарним.

Сьогодні після обіду вони всією групою збиралися підкорювати найвищі вершини. Подружки разом зі своєю групою подалися вгору. Попереду всіх дітей шов вихователь групи, а поряд з ним прямувала молода жінка екскурсовод.

Подружки спочатку уважно слухали розповідь екскурсовода, але поступово почали потроху відставати від своїх однокласників.

— Які тут чудові квіти! Вони ростуть майже на гірській стежці, — щиро захоплювалася Олена.

— Ти знаєш, Оленко, я пригадала веселу історію про мого молодшого брата. Він теж любить милуватися квіточками... — почала свою розповідь Ганнуса, сповільнюючи ходу.

Дівчаткам було весело, і вони так захопилися розмовами, що навіть забули, де перебувають. А про те, як стрімко наближався вечір, вони й гадки не мали.

— Поглянь туди, як гарно, — зачаровано промовила Ганнуса, оглядаючи неозорі краєвиди з найвищої вершини.

— Уже вечоріє... А де ж наша група? — перелякано запитала Оленка, озирваючись довкола.

Лише тепер подружки зрозуміли, що вони відстали від своїх однокласників. Дівчатка злякалися, адже в горах сутеніє доволі швидко. Десь поблизу загавкали собаки, до того ж стежка, якою вони йшли вгору, раптом роздвоїлася. Що ж робити? Куди тепер прямувати? Думка про те, що за кілька хвилин почне сутеніти, лякала дедалі більше.

— Я пригадаю бабусину молитву, це допоможе, — упевнено промовила Ганнуса.

— Невже незрозумілі слова можуть

допомогти? — із сумнівом запитала Оленка, стримуючи сльози.

Ганнуса швидко почала пригадувати прості слова рятівної молитви. Колись вона з усмішкою спостерігала за бабусею, яка щодня молилася. Дівчинка тоді не розуміла, навіщо це потрібно бабусі. Однак у такі скрутні хвилини, як тепер, забуваєш про все й думки стрімко летять до Господа, щоб Він урятував. Ганнуса дивувалася тому, як упевнено й легко з її вуст линули слова.

«Що будемо робити?..» — замислилася Оленка.

— Дівчатка, поспішайте, скоро сутеніє, ще треба встигнути зійти вниз, — звернувся хтось до подружок.

— Хто це? — здивовано промовила дівчинка.

Оленка й Ганнуса побачили двох незнайомих людей, які наближалися до них. Дорослі поцікавилися, чи не заблукали дівчатка. А потім допомогли бідолашним наздогнати свою групу. Дівчаткам пощастило вчасно приєднатися до своєї групи.

Слава Богові, що Він втрутився й допоміг. Усе закінчилося добре, і вже за кілька хвилин уся група поверталася до санаторію. Як добре, що Господь у Своему Слові обіцяв нам: «А вам усе волосся на голові пороховане» (Матв. 10:30). Це означає, що добрий Господь піклується про кожну Свою дитину, де б вона не була.

Как не утонуть?

Первые метры скольжения по волнам были волнующими. Плыть на доске казалось простым делом. Но только до тех пор, пока Вита не отделилась от берега. Внезапно послышался сильный треск, и девочка начала погружаться в воду. Увлечшись движением, она не заметила, что ветер унес ее туда, где волны бились о едва прикрытые водой скалы. Доска с такой силой ударилась о камни, что разломилась пополам, а Вита запуталась в парусе и начала тонуть. Ее охватил ужас, она подумала, что сейчас умрет. С отчаянием она воззвала к Богу: «Иисус, помоги мне!».

И прежде чем Вита успела произнести «аминь», сильные руки подхватили ее и в один момент вытащили на поверхность. Это был крепкий мужчина, который донес ее до берега и ушел, оставив сидеть на песке.

Тут же подбежали родители и друзья Виты, а также спасатели. Интересно, что того мужчину никто не увидел. Вита уверена, что Сам Бог послал его, чтобы спасти ее.

Наша жизнь похожа на путешествие на хрупкой доске. Мы знаем, что надо сохранять равновесие, только часто не знаем как. Когда мы отвлекаемся, как Вита, думая, что все в порядке, то сталкиваемся с проблемами — испорченными отношениями с родителями, учителями и друзьями, с плохой оценкой или последствиями своего легкомыслия. Мы чувствуем, что тонем, что никто не в силах помочь нам. Когда чувствуешь, что твои силы на исходе, молись Богу. Всем сердцем проси Его о помощи, и Он, несомненно, протянет тебе Свою всемогущую руку помощи.

Жаклин Телло Айяла

Вита уже две недели ходила на занятия по виндсерфингу и наконец решила продемонстрировать приобретенные умения родителям. День выдался хороший, погода стояла самая подходящая. Подбадриваемая родителями и друзьями, она смело ступила в теплую воду, мысленно повторяя инструкции тренера: «Удерживай равновесие!».

Аліна Стадник

Анастасія Михайловська

Єва Козлова

Кароліна Гришкевич

Квітана Бигар

Кароліна Гушевата

Аліна Літвін

Артем Суханюк

Богдан Козачков

Валерія Чупіна

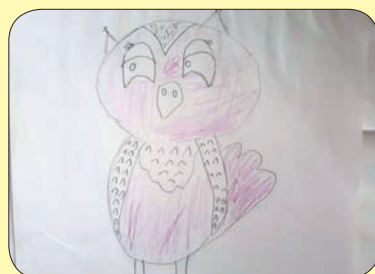
Віка Кот

Еріка Колош

Ліда Кот

Ліза Бойко

Надя Кот

Роман Малов

Тринадцятирічні Леон і Дей причаїлися в трюмі корабля. Хлопчики втекли з дому, щоб стати моряками, побачити далекі країни й дізнатися багато нового. Які пригоди переживуть юнаки, подорожуючи кораблем "Св. Климентин"? Є лише один спосіб дізнатися – вирушити в подорож разом з ними!

Як не заблукати в морі? Що робити, коли нападають пірати? Про що йдеться в старовинній Біблії, загорнутій у шматок парусини? Усі відповіді – тут, на кораблі посеред моря. Автор книги Ігор Чесноков уміє розповідати про морські таємниці, адже він сам служив штурманом на суднах мурманського пароплавства.

Для дітей від 6 років.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

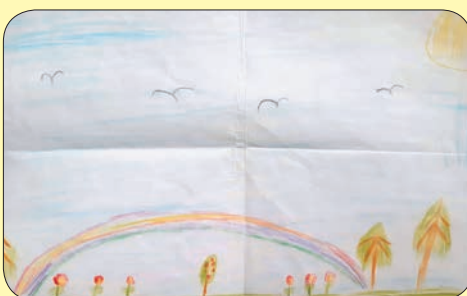
+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Вероніка Дусь

Вікторія Чупіна

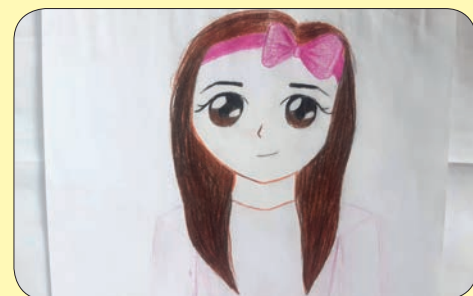
Назар Гришкевич

Тимур Кирильчук

Роман Дусь

Полліанна Колош

МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо,
ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному
боці кожного малюнка).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються.
Листування ведеться лише на сторінках газети.